

N . E . A L I

ALKEMIAN EXODUS

Alkemian Exodus

N.E. Ali

“Anna minulle kontrolli valtion valuuttaan ja minua ei kiinnosta,
kuka säättää sen lait.”

Mayer Amschel Bauer Rothschild 1744 –1812

© 2020 N.E. Ali

Kannen suunnittelu: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2540-5

1. Mooses 49

Jaakob kutsui poikansa luokseen ja sanoi: "Tulkaa tänne, niin ilmoitan teille, mitä teille tapahtuu viimeisinä aikoina."

Ruuben, sinä olet esikoiseni ja voimani, sinä olet miehuuteni ensimmäinen hedelmä, arvossa korkein, voimilta väkevin. Mutta olet kuin kuohuva vesi, siksi et säilytä ensimmäistä sijaasi. Sinä nousit isäsi vuoteelle, häpäisit minun makuusijani.

Simeon ja Leevi ovat veljekset, väkivaltaisia ovat heidän hankkeensa. Minä en suostu heidän juoniinsa, minun sydämeni ei liity heidän seuraansa. He ovat vihassaan tappaneet miehiä, omin luvuin katkoneet sonniin kinnerjanteet. Kirottu olkoon heidän vihansa, sillä se on kiivas, heidän raivonsa, sillä se on julma. Minä sirotan heidät Jaakobin heimojen sekaan, hajotan heidät Israelin joukkoon.

Juuda, veljesi ylistävät sinua. Sinun kätesi on iskevä vihollistasi niskaan, sinun isäsi pojat kumartavat sinua. Juuda, sinä nuori leijona, saaliille olet noussut, poikani. Hän kumartaa, käy makuulle kuin leijona, kuin naarasleijona. Kuka uskaltaa häntä häiritä?

Ei siirry valtikka pois Juudalta, ei käskijän sauva hänen suvultaan. Hänen heimostaan on tuleva se, jolla on valta, häntä kansat tottelevat. Viiniköynnökseen hän sitoo aasinsa, jaloön köynnökseen aasintamman varsan.

Hän pesee viinissä vaatteensa, rypäleiden veressä pukunsa. Hänen silmissään on viinin hehku, hänen hampaissansa maidon valkeus.

Sebulon on asuva meren äärellä, hän asettuu rannikolle, missä laivat kulkevat, hänen selkänsä taa jää Sidon.

Isaskar on vahvaluinen juhta, joka makaa kahden taakan välissä. Hän näki asuin-sijansa hyväksi ja maansa ihanaksi. Hän painoi olkansa taakan alle, kävi tekemään orjan töitä.

Dan on ajava kansansa asiaa yhtenä Israelin heimoista.

Dan on oleva käärmeenä tiellä, polulla kyynä, joka puree hevosta vuohiseen, niin että ratsastaja suistuu maahan.

Herra, sinulta minä odotan pelastusta!

Gadia ahdistavat rosvojen joukot, ja Gad ahdistaa niitä, seuraa niiden kintereillä.

Asserin leipä on runsas, hän tarjoaa kuninkaiden herkkuja.

Naftali on vapaana juokseva kauris, kauniita ovat hänen vasansa.

Joosef on hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen äärellä, sen oksat ojentuvat yli muurin. Jousimiehet hätyyttävät häntä, he ampuvat ja ahdistavat häntä, mutta hänen jousensa pysyy jäntevänä ja hänen kätensä ovat nopeat. Tämän saa aikaan Jaakobin Väkevä, Hän, jonka nimi on Paimen, Israelin Kallio, isäsi Jumala, joka on auttava sinua, Kaikkivaltias, joka siunaa sinua, antaa siunauksia ylhäältä taivaasta ja siunauksia syvyyksistä maan alta, siunauksia kohduille ja rinnoille.

Isäsi siunaukset ovat vahvemmat kuin ikivanhat vuoret, kuin ihanat ikuiset kukulat. Ne siunaukset tulkoivat Joosefin osaksi, hänen, joka on päämies veljiensä joukossa.

Benjamin on saalistava susi. Aamuisin hänellä on aina syötävää ja iltaisin hän jakaa saalista.

Nämä ovat Israelin heimot ja niiden kantasäät, kaikkiaan kaksitoista, ja näin puhui heille heidän isänsä Jaakob, kun hän siunasi heidät.

Prologi

Pyhän Katariinan katedraali, Pietari 1861

“Isä, haluan tunnustaa.” Shmuel Levitsky ahtautui Venäjän vanhimman katolisen kirkon rippikoppiin vilkaistuaan vielä ikkunoita raapivia puita. Myrsky oli lähellä.

“Puhu Jaakobin suulla”, tuntematon mies ritilän toisella puolella vastasi kuten pitikin.

Shmuelia ärsytti. *Keksikää parempi anekdootti.* Liikkumaton hahmo ritilän takana näytti kookkaalta, eikä kalsea ääni kannustanut. Seniorivalvoja Boris Schwarz oli kuitenkin ollut painostava – mieheen voi luottaa. *Sinun on mentävä.*

Inhottava ajatus ei jättänyt Shmuelia. Miksi sulkemisaikaan? Kirkko oli lähes tyhjä arki-iltana ja tunnustuskopit paikkoja, joiden kautta välitettiin älykkyyspalveluihin ulottuvaa sosiaalista, poliittista ja militaristista tietoa.

“Niin...” hän empi. “Boris kertoi, että epäilet samaa kuin minä.”

“Asia ei ole yksinkertainen”, tyyli ääni seinän toisella puolella lisäsi Shmuelin epäluuloa. *Miten helvetissä ei ole? Minusta tämä on melko suoraviivaista.*

Hiljaisuuden pitkittyessä, kuin olisi vaistonnut Shmuelin vastahakoisuuden, muurarien 33.asteen ylittänyt mestarivalvoja muutti äänensävyä. “Mitä olet löytänyt?”

Shmuel tunnusteli antiikkista sylinteriä taskussaan. *Sen, että me pelaamme saatanan synagogan shakkia, kopiosiiroilla.*

“Toitko sinä runon, sylinterin?” monotoninen ääni yritti uudestaan.

Shmuel raotti verhoa nähdäkseen kirkkoon. Paikalla oli enää yksi vanha, vaivalloisesti ovea kohti nilkuttava nainen.

“En”, hän valehteli. “Se on hyvässä tallessa.”

“On tärkeää luovuttaa se veljeskunnalle.” Äänestä kuului pidätelty kiivaus. Jokin meni pieleen. *Ylintä johtoa vastaan kääntyneet katosivat.* Onneksi kukaan ei tiennyt, kuka säkeet ratkaisi.

Ajatus oli Shmuellille ilmestys. Hän ei ollut kertonut Borikselle, koska ei luottanut häneen. Sen kymmenen vuoden aikana, jonka he olivat tunteneet, seniorivalvoja oli ominut Shmuelin esoteeristen oppien opetuslapsekseen ja raottanut tempelelirarien vuosisatoja säilyneitä salaisuuksia. Liikaa – Shmuel ymmärsi valheen laajamittaisuuden. Pettymystä enemmän havainto aiheutti halun toimia.

“Tuon sen ensi kerralla.” Uusi valhe tuli varmana. Verhon raosta näki, että vanha nainen oli lähes ovella.

“Et halua sitä väärin käsiin.” Ääni seinän takana yritti väkinäistä kannustusta.

“Kenen kädet ovat väärät?” Shmuel katui heti sanojaan. Oli tyhmää puhua Borikselle. *Hän tietää.* Havainto vahvistui hiljaisuuden aikana.

“Kuka runon astronomian ratkaisi?” Mies seinän takana väisti kysymyksen vastakysymyksellä ja sai hien puskemaan Shmuelin ihon läpi.

“Minä.” *Minun pieni tyttäreni. Pysykää kaukana hänestä.*

“Kuka tietää asiasta?”

“Boris.” *Mutta ei yksityiskohtia. Maailman pitäisi tietää.*

“Kuka muu?”

“Ei kukaan.” *Ole vakuuttava.*

“Se on tärkeää.” Eleetön sävy oli uhkaus.

Pelin luonne valkeni Shmuelille liian myöhään. Hän oli paha piispa, lähetti, joka jää jumiin omien väliin. Tiesi, kuinka satoja vuosia varjeltu perhedynastioiden shakki eteni. Jäljellä oli enää yksi pakollinen siirto, eikä se koskenut seinäntakaista, Venäjän jesuiitta-armeijaa komentavaa miestä. Syy sulkemisajan jälkeiseen tapaamiseen koski sylinteriä. He pakottaisivat hänet kertomaan koodin. Sen jälkeen oli aika hävittää, arsenikki hoitaa äkillisen sairauskohtauksen.

Hän oli kohde.

Aikaa poistua yksinäisestä kirkosta oli korkeintaan minuutti.

“Rouva!” Shmuel syöksyi kopista ja sujautti ulko-ovea avaavaan ryppyiseen käteen kolikon. “Rahanne tippui.” *Kiitos. Pelastit henkeni.*

ULKONA ALKANUT SYKSYINEN RANKKASADE teki Nevsky Prospektilta Nevan reunuskadulle juoksevasta miehestä normaalin näyn. Kotiin oli kaksi kilometriä.

“Alexandra?” Hengästynyt Shmuel veti kotioven kiinni ja pysähtyi kuuntelemaan ilkeät vedot vatsanpohjassa.

“Sinä tulit jo?” Ovensuuhun ilmestynyt, astioita kuivaava 12-vuotias säpsähti nähdessään isänsä. Shmuel otti tytärtään hartioista ja piti äänensä matalana.

“Se, mitä löysit”, Shmuel huohotti, “murtaa historian pahimman salaliiton tarkoituksen. He tappavat, ettei raamatullinen astronomia leviä. Piilota tämä.” Hän kohotti sylinteriä ja heilutti sitä. “Mutta tällä ei ole merkitystä, kunhan sinä elät.”

Nokkela tyttö ei kyseenalaistanut isän poikkeuksellista ahdinkoa ja ojensi kätensä kuunnellessaan katkonaista kuiskailua.

“He etsivät sitä. Piirustus, temppeli, Connecticut. Toinen sylinteri. Tunnussana: *Farao. Etsi se* – vastaus. Giza. Pyramidit. Kukaan ei tiedä, että sinä ratkoit runon.”

“Mene!” Shmuel avasi ikkunan ja työnsi pälyilevän, pelokkaan tyttärensä kohti palotikkaita ja puhui synkimmällä auktoriteetillaan. “Älä tule takaisin.”

12-vuotias lähti kipuamaan ketterästi alaspäin liukkaita portaita. Sisäpihalla ei näkynyt ketään. Laskeuduttuaan joitakin askeleita tyttö pysähtyi ja katsoi ylöspäin. Ylhäällä tarkkailevan Shmuelin viimeiset sanat painoivat.

“Alexandra, sinä et nähnyt minua tänä iltana.”

Shmuel katseli lastaan ahdistuneena. *Mikä taakka noin pienelle. Keksiä astronominen runo, joka tappaa. Ymmärtää kevätpäiväntasauksena suoraan idästä nousevan auringon valaisevan leijonasfinksin rintaa taivaallisen vastineen Juudan Leijonan vuoksi.*

Tyttö nyökkäsi. Shmuel sulki ikkunan ja pyyhki huolellisesti sisälaudalle tulleet vedet. Aikaa muistiinpanojen hävittämiseen oli korkeintaan minuutteja. Salaseuroista siirretyt opit saivat elää enää työssä, jonka pitäisi oppia ulos niistä. Shmuel sadatteli hiljaa aiheuttamaansa korruptiota. Vannottu vala ei hänen tasollaan ollut enää symbolinen eikä siitä päässyt eroon. Vala seurasi pettureita kaikkialle:

Lupaan ja vannon, etten kirjoita, kopioi, leimaa, louhi, kaiverra mitään salaisuuksia ja sidon itseni en vähempään rangaistukseen kuin että kurkkuni leikattakoon poikki...ja minut haudattakoon meren hiekkaan... jos ikinä tietten tai tahtoen loukkaan tätä juhlallista valaani tai velvollisuuttani oppipojaksi otettuna vapaamuurarina.

Jäljet näyttivät poistuneen sylinterin mukana, mutta tyttären vuoksi käynyt helpotus katosi Shmuelin muistettua itsensä. Porraskäytävästä ei kuulunut mitään ja hän alkoi epäilemään itseään.

Ulko-oven lukko murtui lähes äänettömästi. Takaisin ylös portaita kivunnut tyttö katseli ikkunan takaa huppupäisen miehen kolkkaavan isänsä, ennen kuin kipusi nyyhkyttäen alas.

Kesäkuu 1944, Viipuri

Pienokaiseni,

Pelkään aavetykkien ehtivän ennen minua, riistävän sinulta nämä hakkaamani merkit. Niiden hermoja raastava tulitus vei minut kerran pois täältä ja palasin kun valtasimme omamme takaisin elokuussa 1941 ja Viipurin rannat taas virkosivat.

Sen jälkeen sinut kudottiin sydämeni alla.

Kirjoitan, koska minulla on paperia, kirjoituskone ja hätä sinusta. Sylini on lohduton jälkeesi.

Suurin syy sanoihini on kuitenkin pahalaisen kätyriksi pilkattu vanha nainen, ainoa korttini. En kykene suojelemaan sinua.

Kun pimennetyillä ikkunoilla liikkuva juna vei sinut, nytytini, muiden sotlasten lailla Ruotsiin, tiesin tehneeni virheen. Yskäni yltyi, sieluni sairastui. Jos minut mikään kummaltakaan vaivalta parantaa, se olet sinä ja sinä olet mennyt. Syvyydestä saapuva maalaamaton katse, pienen kehon pysähdyttävä olemus.

Jos saisin uuden mahdollisuuden, valitsisin samoin. Syyllisyydestä en pääse ja ennen kuin aloitan, haluan että tiedät itsestäsi olennaisen. Voisin kuvailla pienestä kehostasi joka ikisen yksityiskohdan, mutta tahdon vain, että tiedät. Sinusta on tutkittu lyhyessä ajassamme kaikki. Jokainen ele, äännähdys. Sinut on nähty.

Kenenkään ei pitäisi joutua haudamaan lastaan, eikä äiti, joka haudaan on menossa jätä turvaamatta omaansa. Olen kuolemansairas ja teen sen näin. Saat algoritmin, avaimen, jota Caesarin koodi ei murra, Jeremian kirjan Atbaš pilko, Metatronin kuution satoja vuosia rakennettu harha estä.

SYNNYIT KESKELLE JATKOSOTAA. Radiolinjat räätisivät Teheranin konferenssista ja rauhanehdoista hetkellä, jolloin kiinnitin ensimmäisen kerran huomioni viiltävään kipuun. Saapunut paniikki oli omani ja Neuvostoliiton etenemistä suurempi. Äkisti alkaneiden supistusten voima hiljensi aiemmat epäilyni, etten ymmärtäisi, ehtisi ajoissa lapsenpäästäjän luokse. Saksa ja Suomen puolustusvoimat vielä piirittivät Leningradia, kun aloitit matkasi joulukuun pakkasessa. Ystäväni radio kertoi Yhdysvaltojen vaativan itsenäisyyttämme samalla hetkellä, jolloin hiipivästä hädästä hämmentyneenä nousin sängyltä.

Armollisen vuokraemäntäni tahallisen veltoista askelista en viitsi mainita enempää, saati ajurin saarnaavista silmäyksistä. Käänsin katseeni sinne, missä oli yksinkertaista hyvyyttä. Poistin sieltä, missä minua kilometrin verran kuljettanut mies sai pontta omasta manastaan, yhden lapsen olematon isä. Ei hän sitä muistanut läimiesään minuun halveksivia silmiään, enkä piitannut senkaltaisesta älyn vajuudesta.

Hauraudella ei ole siihen varaa.

Sanotaan, ettei rakkaudessa ole pelkoa, vaikka juuri siinä se ilmenee. Olin kuullut huhuja riuskasta lapsenpäästäjästä, joka auttoi sinut maailmaan. Hänessä asui

pahuus, joka voi tehdä ryssän lutkan viattomalle lapselle mitä mieli. Ymmärsin vasta nyt silmäykset, häntä koskevat juorut.

Tien toisella puolella pysähtyi meijeriauto, kun huusin. Akat nauroivat tyhjänpäiväisesti. Heille sinä olit markattoman, aviottoman, yksinäisen äidin rangaistus, minulle ihmeellisen voittava lahja. Syy, miksi kirjailen Jaakobin, enkelin kanssa painittuaan Israelin kahdentoista pojan ja yhden tyttären astronomista perintöä. Eukon väkivaltaisten käsien kosketuksessa sihisin hänelle sen ainoan mahdollisen asian, mihin viidakonlakeihin turvautuva sortuu:

“Jos lapseni ei synny elävänä ja nuo juoruämmät todista sitä, sinäkään et elä.”

Sanani kirottiin synnytyksen tilan hulluuteen, mutta näin naisen silmissä välähtävän vihasen pelon, joka johtui kasvattiperheeni vanhemmasta veljestä. Maineeltaan hyvän tilan pojasta, ainoasta, joka minua tilanteessani auttoi. Kitsaasti ja häveten, mutta auttoi kuitenkin. Häneltä kuulin kellarista, mihin mennä, jotta pääsisi itse näkemästä. Häntä odotin kokonaisen yön, kun sotilasjuna lähti Tampereelta viittä minuuttia yli kahdentoista kohti kannasta. Kuullakseni, että et mahtunut joulumerkkikotiin, tuberkuloosiepäiltyjen äitien lapsille varattuun hätäkehtoon.

Jokainen sekunti keskityin kulkuusi minussa, turvalliseen maailmaan pääsyysi, eikä lapsenpäästäjän olemuksessa ollut mitään, mikä sitä tuki. Lohduttavaa elettä, viilentävää pyyhettä. Tunnit kuluivat ja lupasin itselleni jokaisen seuraavan minuutin olevan viimeinen, mutta otit kiireettömän, tuskallisen aikasi. Ankean huoneen hirsiseinät vääntelehtivät synkkinä, kun syövytät sydämeeni saapumisesi arvon.

Pelko on maineestaan huolimatta hyvä huippu, kun sitä käytetään suojelemiseen. Se piti minut hereillä, silloinkin kun epäilin sietämättömän kivun olevan selviytymisen halua vahvempi. Muistin kuitenkin taas sinut, eikä muu merkinnyt. Kun vihdoinkin saavuut hänen käsiinsä, mahdollisuutta raukeuteen ei ollut. Jälkeiset vielä sisälläni pelastin sinut häneltä vapisevin käsin, uskomatta kykeneväni niin uhkaavaan ääneen.

“Irti.”

Yllätys irrotti lapsen päästäjän kädet ympäriltäsi ja synnyit vahingoittumattomana. Pimeäkin ymmärtää pelätä viattomuuden lähellä. Tai naarasleijonan, joka tappaa suojellakseen poikastaan.

OLIT TÄYDELLINEN. Olet minun ja venäläisen vangin lapsi. Vangin, joka siivoi Viipurin kauppatoria sen jälkeen, kun evakot virtasivat takaisin kaupunkiin, kasvattiperheeni heidän mukanaan. Kun se oli siivottu, isäsi tuli luokseni. Kotitilalleni hyväksi kutsuttuun perheeseen. Katsoi kerran ja näin sinut. Niin hyvä kasvattiperheeni ei kuitenkaan olleet, että olisi sietänyt kiittämättömän huutolaistytärtärensä kantavan ryssän äpärää ja kirosivat vuokseni myös sinua. Muutuin kiittämättömästä huutolaistytärestä huoranpenikaksi. Enkö tuntenut maamme tai luonnon lakeja? Tunsin, kehoni huusi sinua tervetulleeksi, täyttämään ikävästä kituvan sylini. Koskemattomuuteen tottuneena huutolaislapsena nautin miehen lämpöisistä kourista, silmistä, jotka söivät sieluani, sylistä, joka sulki suojeiluunsa. Villi iloni kilpaili pelon

kanssa, mutta tiedät jo syntymääsi juhlineen aamun valjenneen.

Totta kai pelkäsin. Kuinka selviäisin, millä eläisimme? Synnyit sodan keskelle maailmaan, joka ei tunne mestariaan, ja minä sain tietää vain siksi, että synnyit. Syntymääsi seurannutta yhden huoneen ja havunoksen joulua sävytti vaimea juhlayön laulu, sekä yksi, joka kiikutti siivun kinkkua ja lasin maitoa, puolisoista paikalla vain yksi.

Kunnes sain hädön.

* * *

Lähestyin kylän papin neuvosta tuntemattoman, vanhan velhon taloa pimenevässä illassa, vailla paikkaa minne mennä. Sinä villoissa vatsaani vasten, pakkasen höyry aurana, seurana hiljalleen putoavat lumihiutalet, Orionin vyöhön vyötetty Aaronin sauva. Askelieni alla narsukuva lumi oli äänistä piinaavin, aukean pellon takainen metsä miinusasteita uhkaavampi, portiton aukko kuusiaidan välissä kyseenalainen luottamuksen osoitus. Se oli sen eukon piha, jonne kukaan ei kutsu-matta mennyt eikä sellaisen saaneesta kuultu. Alue oli erakon keidas, lähimpään taloon matkaa puoli kilometriä.

Epäroin kuusiaukon kohdalla. Lähes täysinäinen kuu kummitteli lumen peittämän ja metsän rajaaman peltoaukion yllä, mutta kohme ja kylmyysasteet painostivat viemään sinut suojaan.

Otin askeleet lähes metrin korkuisen lumivallin reunustamalle pihapolulle, kunnes seisoin ulko-oven takana ja koputin. Kukaan ei tullut, savupiipun höyryt ja ikkunoilla palavat kynttilät kertoivat, että joku oli.

Kiviportaat oli lakaistu lumesta seinään nojaavilla risulyhteillä. Vastapäätä sijaitsevan aitan portailla paloivat ulkotulet ja tiet rakennuksen oville oli aurattu yhtä huolellisesti kuin puuvajaankin. Minne minä olisin kääntynyt? Takaisin vihaiseen maailmaan kylän tuomioon?

Pimeän pihapiiriin äänettömyys särkyi jäätyneen järven kantaessa vastarannan pihapiiriin iltahartauksen ensimmäisen kellonkumahduksen. Toisen kumahduksen aikana asetin käteni ulko-oven kahvaan ja työnsin oven auki. Tänne kylän luotopappi kuitenkin minut ohjasi.

Edessäni oli kolea, lyhdyn valaisema hämärä käytävä, joka johti toiselle tummaa puuta kiiltävälle ovelle. Koputin. Ei mitään. Työnsin oven auki. Keskelle keittiötä pysähtynyt, pannuja kanteleva iäkäs, peikkomainen naishahmo tuijotti meitä ilmeetömänä. Pienen arvioinnin jälkeen muori päätti, että olimme kaksi tavallisinta asiaa maailmassa.

“Mistäs Tuhkimot?” Eukolla oli magneettinen, särähtävä ääni. “Ellet halua nou-taa liiteristä halkoja, ovi tähdenlentoa nopeammin kiinni.” Hän nosti kauhalla vettä sangosta, ja seinäkello kumahti kuusi kertaa. Ääni sopi yhteen puuhellassa ritisevien halkojen kanssa, mutta jokin kertoi minulle, ettei täällä vallinnut rauha.

Vedin oven perässäni kiinni ja ennen kuin ehdin iltaa toivottaa, hän osoitti ompelukoneen alle.

“Laita tyttö viltin päälle, on lämmin.”

Pelkoni levisi huoneeseen samalla hetkellä, kun hän tiesi sinut tytöksi, enkä ehtinyt piilottaa sitä. Naisen revontulia välähtävät silmät olivat heti omissani. Hän puhui vakaasti ja silti, se oli sähköhdys.

“Älä säiky siinä. Siksihän sinä tulit, et uskonut juoruja rovastin vuoksi.” Ivaan sekoittui jotain, mitä maine meediona ei kattanut. Mistä hän tiesi rovastin lähettäneen minut?

Hämmästelini kadonnutta kieltäni. Tilassa, jossa olin, aarretta kantavana, yksinäisyys ympärilläni, oli vaikea luottaa akkaan, jota väisteltiin jo ennen yötä. Vakooja, uhottiin, piilottaa partisaaneja pirtissään. Kauhisteltiin silmiä, joiden liekki voisi iskeä ohikulkevien sieluun, paljastaa heille heidät itsensä.

Vuosi oli vasta vaihtunut, sinä vielä niin pieni, tuskin silmiäsi sait suoraksi. Seisoin paikallani varuillani, kun lapsilta kielletty eukko pysähtyi rätkiä kädessä arvioimaan meitä peittelemättömällä ironialla.

“Selvitetään yksi asia, kun kerran olet täällä paniikkisi kanssa ja koetat selvittää mitä tekemistä minulla on Nostradamuksen tai noitien kanssa – tyttäresi tapauksesta sanottu perustuu tietoon.” Nopea vilkaisu valaisi minut.

“Älä sure, muilla on sama vaiva kuin sinulla: ammatina harhaoppien pelosta johtuvan tärinän vaivat. Säästä meiltä hysteriaa käytetty vaiva, kun okkultismi kuitenkin on, niin saadaan vauvasi lämpiämään ja tarinaasi vauhtia.”

Ainakin hän ymmärsi mitä hänestä kylillä juoruiltiin. Oli kuin variksenpelätin puuhaisi tuvassa.

“Arkkityyppien tunnistaminen on lastenleikkiä niille, joilla kyky on”, nainen tuhahti ja asteli hellan eteen sekoittelemaan patojaan. “Sen ymmärsi jo Galileo 1500-luvulla, mutta joutui katolisen tuomioistuimen eteen selitettynään, ettei maapallo olekaan aurinkokuntamme keskus. Paavi ja kardinaalit totesivat löydökset hölynpölyksi, herra aurinkoako tässä muka kierretään. Mitä siihen muuta voi, kuin mutista, että Raamattu kertoo kuinka kulkea taivaaseen, ei sitä, kuinka taivaalla kuljetaan. Siinä Galileo tosin erehtyi.”

Vangitsevaa ääntään taitavasti jäsentäen käyttävä velho työnsi hellannurkkaan puita ja osoitti pettämätöntä ajatuksenluku taitoa.

“Alkemiaa, mysteerikouluja ja Vicarius Christin, Kristuksen maanpäällisen sijaisen paavin käretyttämistä.” Huokaus oli pilkkaa ja hän eläytyi minua matkivan pelkurin rooliin hytisemällä. “Lapinnoita, shamaanit, poppamiehet, kyläntietäjät, voimat ovat, mutta niiden käyttäminen shakkijoukkueen värin *valinta*.”

Kuuntelin paikaltani halvaantuneena. Kiedoin käteni suojelevasti ympärillesi, valmiina häviämään keittiönovesta, mutta minne?

Eukko osoitti tammista pöytää ympäröivää puupenkkiä. “Istu.”

Hän päätti lopettaa hiljaisuuteni syynäämällä minua huolellisesti silmiin, mutta en tehnyt elettäkään, sanonut sanaakaan. Pitelin vain tiukasti sinua ja yritin hahmottaa, mitä täällä tapahtui.

Valeltuaan silmiini sähköisiä nainen hymähti ja kääntyi hämmentämään hellanpäällä kiehuvia patoja.

“No, lämmitellään neitejä monologilla, kevytversiolla. Onko tyttönen tietoinen kasvatti-isäntänsä reissuista paikalliseen salaseuraan?” Jalomuotoinen kaula venyi eteenpäin vaatien mykkyyteni murtumista, mutta olin niin yllättynyt siitä, että hän tunsikin kasvatusisäni tavat, että en pihahanutkaan.

Kerran, siivotessani navettaa iltalypsyä jäljiltä, löysin kirjan, joka kiinnosti sen verran, että kiipesin löytö kinalalossani heinäpaalien päälle ylimääräiseksi vartiksi. Takahyllyltä viinapullon ja työkalujen seasta löytynyt, temppeliritariutta käsittelevä muurariopas vahvisti sen, mistä muorin tiheys nyt puhui.

“Et tietenkään. Eikä ole hankään kokonaisuudesta ja jos saisikin selville, ylpeys on mahtava isäntä, sen renki itsepäinen. Minäkö paskakuskina? Lukemattomien etujärjestöjen ukot eivät saa otetta pyramidin huipun pienen prosentin puuhasteluun, kun eivät edes ymmärrä suorittamiaan Sodoman riittejä astuessaan elämänpituisen petokseen.”

Ylpeyttä parodioiva ilme olisi ollut huvittava toisenlaisessa tilanteessa, mutta ei nyt, kun minua vedettiin jo kynnyksellä salaseurojen taktiikkaan. Eristä porukka toisistaan tietämättömiin nurkkakuntiin, jotta kukaan ei saa selville huipun pienen prosentin puuhasteluja. Se selvää vasta, kun nousee portaikossa 33. asteelle ja pistelee valaa maailmankaikkeuden korkeimman arkkitehdin Luciferin kanssa.

“Luciferilla tarkoitetaan Kristusta, ukkokerhot mylvivät! Se kirkas aamunkoin tähti”, sarkasmista synkentyntä nainen älähti lainatessaan Ilmestyskirjaa. Kummallista hymystä puuttui sisältö hänen siirtyessä korinttolaiskirjeeseen: Itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi.

Tämä oli kevytversio? Kunniastaan tarkka kasvattiperheeni pakottaui kerran kuussa kirkonpenkille ja jotain tarttui minuunkin. Huijaus eteni, kun Kristus kertoi olevansa kirkas aamuntähti, ja valon enkeli omi identiteetin kätkeymällä samaksi.

Omituinen eukko rikkoi harhaluuloja käärmeen ympäriltä, vaikka emme olleet edes kätelleet.

“Luciferilla ei ole mitään tekemistä aamuntähden eli juuri ennen auringonnousua heinäkuussa Niilin ylle ilmaantuneen, galaksin kirkkaimman tähden Siriuksen kanssa”, monologistaan lannistumaton ääni särähti, itse asia oli jäädä äänelle toiseksi. Hän oli venäläinen, venyvistä nuotista oli mahdollon erehtyä.

Vaihdoin painoa jalalta toiselle ja läsnäoloni paine kasvoi. Hän vilkaisi pilkallisesti penkkiä kuin sanoakseen jo tarjonneensa, mutta ei kelvannut. Helmat heiluvat määrätietoisesti kohti ruokakomeroa, ja kun hän palasi, ääriään myöten täysinäinen emalikulho teki värikkään polun keittiön läpi tiputtamalla raidan sulatettuja porkkanoita, tilliä, sipuleita. Niitä pilkkomaan valmistautuva peikko käänsi katseensa uteliaana minuun. Aioinko puhua vai en? Kun sitä ei tyrmistykseltäni tapahtunut, hän hymähti, nakkasi päättään järkeä päin ja yhdisti hetki sitten kajahdelleet kirkon kellot aiheeseen.

“Salaseurat salaavat. Ja niitä vastustava Bibliakin on täynnään pelättyä, tähdistöjä, eikä vielääkään saa puhua. Kirkukaa kovempaa. Taikavoimia, noituutta. Psalmi 147 on liian vaikeana ymmärtää: *Hän on määrännyt tähtien luvun, hän kutsuu niitä*

kaikkia nimeltä. Luojan lapset kammoavat Luojan koodeja. Rivejä, jonka numerot ja nimet profetoivat ja piilottavat Israelin heimojen tähtikuvioita.” Naurunkorahdus sekoittui ironiaan, joka pehmensi minuun kääntyneitä, lieskoja räiskiviä silmiä.

“Jumala loi ilmeisesti kaiken muun, paitsi tähtitaivaan, mutta jos okkultismia pelkää, kannattaa kääntää katse salaseuroihin, joissa miehet jolkottavat päseinä narun perässä puolustamassa väärinymmärrettyä paholaista.”

Miksi pappi ohjasi minut tänne? Aloin lämpenemään, mutta en uskaltanut ripustaa takkiani nurkkanaulakkoon ompelukoneen päälle. Turha toivo, touhunsä keskeyttänyt eukko kohdisti leimuavat silmänsä meihin.

“Istu.” Käsi osoitti jälleen pitkää puupenkkiä lankkupöydän äärellä, mutta rutistuin vain sinua jähmettyneenä.

Minulle jaettu villi kortti pudisti varoittavan hitaasti päätään ja madalsi ääntään. “Ei. En aio katsoa sinua siinä seisomassa. *Istu.*”

Hivuttauduin hitaasti sinä sylissä pitkän penkin reunalle villaistuimen päälle, kuin se olisi ollut elämäni suurin askel.

Se oli. Entinen elämäni oli juuri mennyt, ja niin sinunkin.

Syöksy

Velho kantoi eteeni höyryävän kupin vihreää liejua.

“Juo”, venäläisittäin venyvä nuotti sanoi. Jollekulle toiselle ääni olisi ollut käskävä, mutta vaatimustasoni oli jo alentunut.

“Tee” oli myrkykeittä, syvänvihreää velliä ja katseeni lähti kiertelemään kyökin ylähyillylle.

Vahvana tuoksuvien basilikan, mintun ja fenkolin nimet oli kirjattu militaristisen suoraksi purnukkakokoelmaksi. Kärsimyskukka, hamppu, rohtosammakonputki, laventeli, kirveli, apila, leijonankita, belladonna.

Muistin jälkimmäisen erittäin myrkylliseksi kasviksi, jonka yleisimmät majapainat löytyvät Aasiasta ja irrotin lamaantuneena otteeni kupista.

Kevytversio ei keventynyt.

“Suuri salaisuus”, hän irvaili pannujen pihahdellessa ympärillään ja kuin valmistettuna, vilautti essunsa taskustaan dollarin setelissä kummittelevaa, pyramidin kulkaviestä erottuvaa silmää. “Katolisen kirkon sisältä junailtu neljäs valtakunta Uuden Maailman Järjestys nousee samojen etujärjestöjen kautta, joissa kasvatusukkos ravaa tarkoitusta tapaamatta. Kourallinen herroja ja herttoja luukuttumassa itselleen maapalloa, kuinka se tapahtuu?”

Kerro ensin, oletko sinä terve? Halusin kysyä, mikä hänen uskontonsa oli, peikkojen metsämenot vai lallien täysikuutanssit, mutta ääneni oli jäätynyt.

Hänen ei. Hyökyaalto liikkui pinnan alta hiljaisesta piinastani piittaamatta muodostamaan toistaiseksi tuntemattoman kokonaisuuden, sanojen jäsentely jäätävää tulta.

“Valuuttaan vihkiytyneen uskonnon kautta tietenkin. Raha on huikea rakastaja, Babyloniasta kulkeutunut huora siihen tarttuva liima. Luostareita ja tilintarkastajia, hohhoijaa. Väsyttää? Älä vielä, ilta on nuori ja hiljaisten konttorien yhteistyö krusifiksien kanssa kiikuttaa lopulta armageddoniin, mihin valuutalla on maaginen yhteys. Raha on valtaa, joten toisinajattelijat säädetään molempien ulottumattomiin. Alku on aina hauskaa.”

Eukko suorastaan innostui ja jätti veitsen.

“Hankit pienen konttorin ja lupaudut tallettamaan pikkuporvarien rahoja ja kultaharkkoja. Pääomaa siliteltyäsi pääset lainaamaan harkot eteenpäin huikeita korkoja vastaan ja tekemään kuitteja kullasta, jota ei ole olemassakaan, kannattavaa. Kavereita riittää, ja setelit marssivat luokse käskemättä. Tyytyväisiä daameja taluttavat herrat saapuvat aamulla uusiksi asiakkaiksi, ylimitoitetuilla lainoilla ja vuosikoroilla maailmaa hallitsevien nappuloiksi. Sen jälkeen?” Lumoava altto särähti, eikä minulla ollut aavistustakaan.

Hänellä oli.

“Olet armollinen kuninkaille ja hallituksille. Sodat tuottavat jatkuvasti epätoivoisia hallituksen virkamiehiä kerjäämään luottojasi ja kaiken kukkuraksi lainasi taa-taan julkisella verotuksella. Kunnon *mammonaa* vastaan saa takaisin tähtitieteellisesti korkeammat prosentit ja monopoli vyöryy perhedynastioissa läpi vuosisatojen.” Yltäkylläisyyksiin vinkkaavaa mammonaa yksinäisellä ironialla venyttäneellä naisella oli vähäeleisen radikaali hymy.

Tahti oli huikea.

“Lisää Chardonnayta! Hallitukset ovat palatsejaan myöten veloissa kansakuntien taloutta ravisteleville pankkiireille ja loput korjataan yksityisiä ihmisiä koskevalta verotuksella. Seuraava siirto?” Hymy kaartui alaspäin kohti pataa, johon hän kaatoi sokeria keskellä pula-aikaa.

“Isi hoitaa. Yhden maan vallannut patriarkka pistää pojat samalla kaavalla Euroopan maihin ja alkushakin asetelma on valmis. Vallan sinetöintiin tarvitaan enää olennainen: Sota. Mikään ei tuota yhtä hyvin kuin asekaupasta riehuva sota ja jälkimatematiikkana velkaantuvat valtiot. Saatana sai miljoonansa ja velkaannutti orjiksi.” Kumiseva nauru täytti suuren keittiön ja oli kaukana rauhoittavasta. “Ja sinä suostut.”

Minä? Käärme on olennoista ovelin ja eukon maine veti vertoja samalle. Täällä, idyllisessä tuvassa, tulet välkkyivät hellan raoista kestäviä kulisseeja jollekin, mitä en ymmärtänyt. Muurariloosit pelasivat puolivahingossa okkultistisen dynastian piikkiin?

Paikallispubissa voi toki pienessä tokkurassa keskustella valonkantajan mystisestä luonteesta, seuraavan asteen houkuttelevuudesta ja saada arkeen magiaa universaalin arkkitehdin symboleilla, mutta puskurijärjestöinä toimivien salaseurojen haarapolkujen yhtyminen siivottoman rikkaaseen äitikirkkoon oli minulle uutta. Luther toki kertoi saatanan savujen saapuneen jo varhain renessanssipalatsi Pietarinkirkon alttarille, mutta paavilla oli yhä salainen sotakoneisto?

Venäläisen sotavangin kanssa lapsen saanut Anni päätyy karjalaisen kylän syrjäseudulle vakoojaksi epäillyn Olgan luokse. Hän kuulee ikiaikaisesta, rikollisesta verilinjasta vastaorganisaatioon paenneen vanhuksen uskomattoman tarinan: Israelin kahden-toista kadonneen heimon astronomisen, maahan suhteutettavan salaisuuden.

"Mikään Niilin suiston astronomisesti erehtymättömien pyramidi-
dien tai sfinksin sijainnissa ei ole sattumaa. Minuutti ja muutama
sekunti alle 30° pohjoista leveyttä ei ole erhe, mittaajan huolima-
ton käsi. Tällä arkkitehdillä oli silmää elliptiselle geometrialle ja
aurinkovuodelle. En pitkästyä sinua aurinkokuntaamme jäljittä-
vällä matematiikalla", hän sanoi, "tahdon vain, että tiedät:

*Sinä päivänä on oleva Herran alttari keskellä maata,
Egyptissä, vierellään rajalla Herran patsas (Jesaja 19).*

BoD

